Biuletyn Europejski nr 6(7)/ 2014*

SPIS TREŚCI

Informacje s. 2

Nowe akty prawne UE s. 2

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE s. 3

- **Podatki** s. 3
- **Cła** s. 3
- **Rolnictwo** s. 5
- **Cudzoziemcy** s. 6
- **Ochrona danych osobowych** s. 7
- **Zabezpieczenie społeczne** s. 8
- **Zagadnienia ogólne** s. 9

Orzecznictwo ETPC s. 10

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych s. 10

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/ w zakładce „Prawo europejskie w internecie".

Informacje

- Dnia 15 maja 2014 r. rzecznik generalny przedstawił opinię w sprawie C-605/12 Welmory (postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 października 2012 r., sygn. akt I FSK 1993/11). Rzecznik generalny zaproponował udzielenie następującej odpowiedzi na pytanie NSA: „Stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu art. 44 zdanie drugie dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2008/8/WE oznacza miejsce, które charakteryzuje się wystarczającą stałością oraz odpowiednią strukturą w zakresie zaplecza personalnego i technicznego, by umożliwić mu odbiór i wykorzystywanie usług świadczonych do własnych potrzeb tego stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej. Własne zaplecze personalne i techniczne nie jest w tym celu konieczne, o ile dostępność innego zaplecza jest porównywalna do dostępności zaplecza własnego.”.

- Ruszyła nowa strona poświęcona w pełni tematyce praw człowieka i swobód obywatelskich w Europie – liberties.eu. Nowa strona ma służyć informowaniu i mobilizowaniu obywateli Europy do działania w sprawach, które ich dotyczą, dzieją się wokół nich i w całej Europie. W odróżnieniu od wielu podobnych stron, liberties.eu prowadzona jest w 12 językach (w tym w języku polskim) i zawiera aktualne informacje na temat ochrony swobód obywatelskich w UE. Strona prowadzona jest w ramach działań Europejskiej Platformy Swobód Obywatelskich. Platforma ta jest nieformalną siecią europejskich organizacji stojących na straży praw człowieka. Obecnie tworzy ją 12 organizacji pozarządowych w tym Helsińska Fundacja Praw Człowieka, ale planowane jest włączanie kolejnych organizacji tak, by objąć zasięgiem działania Platformy wszystkie 28 krajów UE.

Nowe akty prawne UE

- Dnia 28 maja 2014 r. weszła w życie dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157, s. 1).

- Dnia 12 czerwca 2014 r. wejdzie w życie dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE L 155, s. 1).

- Dnia 12 czerwca 2014 r. wejdzie w życie rozporządzenia wykonawcze Komisji z dnia 20 maja 2014 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz. Urz. UE L 155, s. 15).

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy.]

Podatki

Wyrok Trybunału z 15 maja 2014 r. w sprawie C-337/13 Almos Agrárkülkereskedelmi Kft przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 90 – Obniżenie podstawy opodatkowania – Zakres zobowiązań państw członkowskich – Bezpośrednia skuteczność

*) Przepisy art. 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który nie przewiduje obniżenia podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej w wypadku niewywiązania się z zapłaty ceny, jeśli zastosowanie ma odstępstwo przewidziane w art. 90 ust. 2 tej dyrektywy. Jednakże przepis ten powinien uwzględniać wszystkie inne sytuacje, w których, w myśl art. 90 ust. 1, po zawarciu transakcji podatnik nie otrzymał części lub całości wynagrodzenia, przy czym do sądu krajowego należy zbadanie, czy rzeczywiście tak jest.

*) Podatnicy mogą, występując przeciwko państwu członkowskiemu, powoływać się na art. 90 ust. 1 dyrektywy 2006/112 przed sądami krajowymi w celu uzyskania obniżki podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej. Choć państwa członkowskie mogą postanowić, że korzystanie z prawa do obniżenia owej podstawy opodatkowania jest uzależnione od spełnienia określonych formalności umożliwiających w szczególności wykazanie, że po zawarciu transakcji podatnik nie otrzymał ostatecznie zapłaty części lub całości wynagrodzenia i że mógł on powołać się na jedną z sytuacji opisanych w art. 90 ust. 1 dyrektywy 2006/112, to zastosowane w tym względzie środki nie mogą wykraczać poza to, co konieczne do wykazania owych okoliczności, zaś do sądu krajowego należy zbadanie, czy wymóg ten został spełniony.

Cła

Wyrok Trybunału z 15 maja 2014 r. w sprawie C-297/13 Data I/O GmbH przeciwko Hauptzollamt München

Odesłanie prejudycjalne – Klasyfikacja taryfowa – Wspólna Taryfa Celna – Nomenklatura scalona – Uwaga 2 do sekcji XVI – Pozycje 8422, 8456, 8473, 8501, 8504, 8543, 8544 i 8473 – Pojęcia „części” i „towarów” – Części i akcesoria (silniki, zasilacze, lasery, generatory, kable i zgrzewarki) przeznaczone do zastosowania w systemach programujących – Brak pierwszeństwa zaklasyfikowania do pozycji 8473 w stosunku do pozostałych pozycji objętych działami 84 i 85

*) Uwagę 2 lit. a) do sekcji XVI Nomenklatury Scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w

sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, w brzmieniu nadanym kolejno rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2031/2001 z dnia 6 sierpnia 2001 r., rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1832/2002 z dnia 1 sierpnia 2002 r., rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r. i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1810/2004 z dnia 7 września 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że towar, który może być zaklasyfikowany zarówno do pozycji 8473 tej nomenklatury, jako część maszyny objętej pozycją 8471 wspomnianej nomenklatury, jak i do pozycji 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 i 8544 tejże nomenklatury, jako samodzielny towar, należy zaklasyfikować jako taki do jednej z tych ostatnich pozycji, w zależności od jego indywidualnych właściwości.

Wyrok Trybunału z 15 maja 2014 r. w sprawie C-480/12 Minister van Financiën przeciwko X BV

Wspólnotowy kodeks celny – Zakres zastosowania art. 203 i 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 – Procedura tranzytu zewnętrznego – Powstanie długu celnego w wyniku niewykonania obowiązku – Przedstawienie towarów po terminie w urzędzie przeznaczenia – Szósta dyrektywa VAT – Artykuł 10 ust. 3 – Związek między powstaniem długu celnego a powstaniem podatku VAT – Pojęcie transakcji podlegających opodatkowaniu

*) Artykuły 203 i 204 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. w związku z art. 859 pkt 2 lit. c) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 444/2002 z dnia 11 marca 2002 r. należy interpretować w ten sposób, że samo przekroczenie terminu na przedstawienie, wyznaczonego zgodnie z art. 356 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93, zmienionego rozporządzeniem nr 444/2002 nie prowadzi do powstania długu celnego z powodu usunięcia danych towarów spod dozoru celnego w rozumieniu art. 203 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, ale prowadzi do powstania długu celnego na podstawie art. 204 tego ostatniego rozporządzenia, i nie jest konieczne do powstania długu celnego zgodnie z tym art. 204, aby zainteresowani przedstawili organom celnym informacje o powodach przekroczenia terminu wyznaczonego w art. 356 rozporządzenia nr 2454/93, zmienionego rozporządzeniem nr 444/2002 lub miejscu przebywania towarów w okresie od wygaśnięcia tego terminu do rzeczywistego przedstawienia tych towarów w urzędzie celnym przeznaczenia.

*) Artykuł 7 ust. 3 akapit pierwszy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2004/66/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej jest należny w sytuacji, gdy dane towary przestają podlegać procedurom celnym określonym w tym artykule nawet jeśli dług celny powstał wyłącznie na podstawie art. 204 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005.

Rolnictwo

Wyrok Trybunału z 15 maja 2014 r. w sprawie C-135/13 Szatmári Malom Kft. przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve

Rolnictwo – EFRROW – Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 – Artykuły 20, 26 i 28 – Wsparcie na modernizację gospodarstw rolnych i wsparcie na rzecz zwiększenia wartości dodanej produktów rolnych i leśnych – Warunki kwalifikowalności – Uprawnienie państw członkowskich – Wsparcie na modernizację istniejącej wydajności zakładów młynarskich – Zakłady młynarskie zastąpione przez jeden nowy zakład młynarski bez zwiększenia wydajności – Wykluczenie – Zasada równego traktowania

*) Artykuł 26 ust. 1 lit. a) i art. 28 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie ogólnej poprawy wyników gospodarstwa rolnego w rozumieniu wspomnianego przepisu nie może obejmować operacji, przez którą przedsiębiorstwo zajmujące się działalnością polegającą na prowadzeniu zakładów młynarskich zamyka stare zakłady młynarskie, aby zastąpić je nowym zakładem bez zwiększania istniejącej wydajności.

*) Artykuł 20 lit. b) ppkt iii) i art. 28 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1698/2005 powinny być interpretowane w ten sposób, że operacja polegająca na zamknięciu starych zakładów młynarskich i ich zastąpieniu nowym zakładem młynarskim bez zwiększania istniejącej wydajności może poprawić ogólne wyniki przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 28 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1698/2005.

*) Artykuł 28 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1698/2005 powinien być interpretowany w ten sposób, że nie sprzeciwia się on co do zasady przyjęciu uregulowania krajowego takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, wprowadzającego wsparcie na rzecz zwiększenia wartości dodanej produktów rolnych, które to wsparcie w odniesieniu do przedsiębiorstw prowadzących zakłady młynarskie może być przyznane tylko na rzecz operacji mających na celu modernizację istniejącej wydajności wspomnianych zakładów młynarskich, a nie na rzecz operacji oznaczających utworzenie nowej wydajności. Jednak w takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym sytuacji, w której jeden zakład młynarski lub wiele zakładów zostało zamkniętych w celu zastąpienia ich nowym zakładem młynarskim bez zwiększania wydajności, zadaniem sądu krajowego jest zapewnienie, by takie uregulowanie było stosowane w sposób zapewniający zagwarantowanie poszanowania zasady równego traktowania.

Wyrok Trybunału z 8 maja 2014 r. w sprawie C-35/13 Assica - Associazione Industriali delle Carni e dei Salumi et Kraft Foods Italia SpA przeciwko Associazioni fra produttori per la tutela del "Salame Felino" i inni

Rolnictwo – Produkty rolne i środki spożywcze – Rozporządzenie (EWG) nr 2081/92 – Artykuł 2 – Ochrona oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia – Przedmiotowy zakres stosowania – Ochrona na terytorium krajowym – Brak rejestracji na szczeblu Wspólnoty – Konsekwencje – Ochrona nazw oznaczających produkty, w wypadku których nie istnieje szczególny związek między ich cechami charakterystycznymi a pochodzeniem geograficznym – Warunki

*) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych, zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 535/97 z dnia 17 marca 1997 r., należy interpretować w ten sposób, że nie

ustanawia ono systemu ochrony nazwy geograficznej, która nie uzyskała rejestracji na szczeblu Wspólnoty, ale że w stosownym wypadku nazwa taka może być chroniona na mocy uregulowania krajowego dotyczącego nazw geograficznych oznaczających produkty, co do których nie istnieje szczególny związek między ich cechami charakterystycznymi a ich pochodzeniem geograficznym, jednakże pod warunkiem że, po pierwsze, wprowadzenie takiego uregulowania nie zagraża realizacji celów wyznaczonych w rozporządzeniu nr 2081/92, zmienionym rozporządzeniem nr 535/97, a po drugie, że nie zakłóca ono swobodnego przepływu towarów, o którym mowa w art. 28 WE, co powinien zweryfikować sąd krajowy.

Cudzoziemcy

Wyrok Trybunału z 8 maja 2014 r. w sprawie C-604/12 H.N. przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform,Ireland

Dyrektywa 2004/83/WE – Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej – Dyrektywa 2005/85/WE – Minimalne normy dotyczące procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich – Krajowy przepis proceduralny uzależniający rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej od uprzedniego oddalenia wniosku mającego na celu uzyskanie statusu uchodźcy – Dopuszczalność – Autonomia proceduralna państw członkowskich – Zasada skuteczności – Prawo do dobrej administracji – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 41 – Bezstronność i szybkość postępowania

*) Co się tyczy prawa do dobrej administracji, określonego w art. 41 karty, należy przypomnieć, że prawo to odzwierciedla ogólną zasadę prawa Unii.

*) Zatem, jako że w sprawie głównej państwo członkowskie wdraża prawo Unii, wymogi wynikające z prawa do dobrej administracji, w szczególności prawa każdej osoby do bezstronnego rozpatrzenia swojej sprawy w rozsądnym terminie, mają zastosowanie w ramach realizowanej przez właściwy organ procedury przyznania ochrony uzupełniającej, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym.

*) Należy zatem sprawdzić, czy prawo do dobrej administracji stoi na przeszkodzie temu, by prawo krajowe państwa członkowskiego przewidywało tryb postępowania, zgodnie z którym wniosek o udzielenie ochrony uzupełniającej musi być przedmiotem odrębnej procedury następującej w sposób konieczny po oddaleniu wniosku o udzielenie azylu.

*) Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony, jak też zasada skuteczności i prawo do dobrej administracji nie stoją na przeszkodzie krajowemu przepisowi proceduralnemu, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, uzależniającemu rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej od uprzedniego oddalenia wniosku mającego na celu uzyskanie statusu uchodźcy, o ile, po pierwsze, wniosek mający na celu uzyskanie statusu uchodźcy i wniosek o udzielenie ochrony uzupełniającej mogą być złożone jednocześnie, a po drugie, ten krajowy przepis proceduralny nie prowadzi do tego, by rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej następowało

w terminie, który nie jest rozsądny, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

Ochrona danych osobowych

Wyrok Trybunału z 13 maja 2014 r. w sprawie C-131/12 Google Spain SL,Google Inc. przeciwko Agencia de Protección de Datos (AEPD), Mario Costeja González

Dane osobowe – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania tych danych – Dyrektywa 95/46/WE – Artykuły 2, 4, 12 i 14 – Przedmiotowy i terytorialny zakres stosowania – Wyszukiwarki internetowe – Przetwarzanie danych zawartych na stronach internetowych – Wyszukiwanie, indeksacja i przechowywanie tych danych – Odpowiedzialność operatora wyszukiwarki internetowej – Prowadzenie działalności gospodarczej na terenie państwa członkowskiego – Zakres obowiązków spoczywających na tym operatorze oraz praw przysługujących danej osobie – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7 i 8

*) Artykuł 2 lit. b) i d) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w taki sposób, że, po pierwsze, prowadzoną przez wyszukiwarki internetowe działalność, która polega na zlokalizowaniu informacji opublikowanych lub zamieszczonych w Internecie przez osoby trzecie, indeksowaniu ich w sposób automatyczny, czasowym przechowywaniu takich informacji i wreszcie ich udostępnianiu internautom w sposób uporządkowany zgodnie z określonymi preferencjami, w sytuacji, gdy takie informacje zawierają dane osobowe, należy uznać za „przetwarzanie danych osobowych” w rozumieniu art. 2 lit. b) tej dyrektywy oraz, po drugie, że należy uznać operatora tej wyszukiwarki internetowej za „administratora” odpowiedzialnego za przetwarzanie danych w rozumieniu tego art. 2 lit. d).

*) Artykuł 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że przetwarzanie danych osobowych ma miejsce w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez administratora danych odpowiedzialnego za to przetwarzanie na terytorium danego państwa członkowskiego w rozumieniu tego przepisu, jeśli operator wyszukiwarki internetowej ustanawia w danym państwie członkowskim oddział lub spółkę zależną, których celem jest promocja i sprzedaż powierzchni reklamowych oferowanych za pośrednictwem tej wyszukiwarki, a działalność tego oddziału lub spółki zależnej jest skierowana do osób zamieszkujących to państwo.

*) Artykuł 12 lit. b) oraz art. 14 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że ustanowione w tych przepisach normy są przestrzegane, a przewidziane w nich warunki – rzeczywiście spełnione wówczas, gdy operator wyszukiwarki internetowej jest zobowiązany do usunięcia z wyświetlanej listy wyników wyszukiwania mającego za punkt wyjścia imię i nazwisko danej osoby linków do publikowanych przez osoby trzecie stron internetowych zawierających dotyczące tej osoby informacje, również w przypadku, gdy te imię czy nazwisko czy też te informacje nie zostały uprzednio czy też jednocześnie usunięte z tych stron internetowych i, w odpowiednim przypadku, nawet jeśli ich publikacja na tych stronach jest zgodna z prawem.

*) Artykuł 12 lit. b) i art. 14 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 95/46 należy interpretować w taki sposób, iż w ramach oceny tego, czy spełnione zostały warunki zastosowania tych przepisów należy w szczególności przeanalizować kwestię, czy osoba, której dotyczą dane, ma prawo do tego, aby dana

dotycząca jej informacja nie była już, w aktualnym stanie rzeczy, powiązana z jej imieniem i nazwiskiem poprzez listę wyświetlającą wyniki wyszukiwania mającego za punkt wyjścia to imię i nazwisko, przy czym stwierdzenie, iż takie prawo przysługuje, pozostaje bez związku z tym, czy zawarcie na tej liście wyników wyszukiwania danej informacji wyrządza szkodę tej osobie. Ponieważ osoba ta może, ze względu na przysługujące jej i przewidziane w art. 7 i 8 karty prawa podstawowe, zażądać tego, aby dana informacja nie była już podawana do wiadomości szerokiego kręgu odbiorców poprzez zawarcie jej na takiej liście wyników wyszukiwania, prawa te są co do zasady nadrzędne nie tylko wobec interesu gospodarczego operatora wyszukiwarki internetowej, lecz również wobec interesu, jaki może mieć ten krąg odbiorców w znalezieniu tej informacji w ramach wyszukiwania prowadzonego w przedmiocie imienia i nazwiska tej osoby. Taka sytuacja nie ma jednak miejsca, jeśli, ze szczególnych powodów, takich rola odgrywana przez tą osobę w życiu publicznym, należałoby uznać, że ingerencja w jej prawa podstawowe jest uzasadniona nadrzędnym interesem tego kręgu odbiorców polegającym na posiadaniu, dzięki temu zawarciu na liście, dostępu do danej informacji.

Zabezpieczenie społeczne

Wyrok Trybunału z 8 maja 2014 r. w sprawie C-347/12 Caisse nationale des prestations familiales przeciwko Ulrike Wiering i Markus Wiering

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71– Rozporządzenie (EWG) nr 574/72– Świadczenia rodzinne – Zasiłki rodzinne – Zasiłek wychowawczy – Świadczenie Elterngeld – Świadczenie Kindergeld – Obliczenie dodatku dyferencyjnego

*) Wykładni art. 1 lit. u) ppkt i) i art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., jak również art. 10 ust. 1 lit. b) ppkt i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71 (Dz.U. L 74, s. 1), zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem nr 118/97, należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym w celu obliczenia ewentualnie należnego pracownikowi migrującemu w państwie członkowskim miejsca zatrudnienia dodatku dyferencyjnego nie należy uwzględniać wszystkich świadczeń rodzinnych pobieranych przez rodzinę tego pracownika na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, skoro – z zastrzeżeniem ustaleń, jakich ma dokonać sąd odsyłający – przewidziane w prawie niemieckim świadczenie Elterngeld nie jest tego samego rodzaju w rozumieniu art. 12 rozporządzenia nr 1408/71, co przewidziane również w prawie niemieckim świadczenie Kindergeld i przewidziane w prawie luksemburskim zasiłki rodzinne.

Zagadnienia ogólne

Wyrok Trybunału z 8 maja 2014 r. w sprawie C-483/12 Pelckmans Turnhout NV przeciwko Walter Van Gastel Balen NV i in.

Odesłanie prejudycjalne – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasady równości i niedyskryminacji – Stosowanie prawa Unii – Zakres stosowania prawa Unii – Brak – Brak właściwości Trybunału

*) Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zasadniczo dąży do ustalenia, czy zasady równości i niedyskryminacji ustanowione w art. 20 i 21 karty, odczytywane w świetle jej art. 15 i 16 oraz art. 34–36 TFUE, 56 TFUE oraz 57 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym takim jak LHO, które z zastrzeżeniem niektórych wyjątków przewidują zakaz otwierania sklepów przez kupców przez siedem dni w tygodniu poprzez narzucenie im jednego dnia wolnego w tygodniu.

*) Zakres stosowania karty w odniesieniu do działań państw członkowskich został określony w jej art. 51 ust. 1, zgodnie z którym postanowienia karty mają zastosowanie do państw członkowskich tylko w sytuacji, gdy stosują one prawo Unii (wyrok Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, pkt 17).

*) Wynika z tego, że jeżeli stan prawny nie jest objęty zakresem stosowania prawa Unii, Trybunał nie jest właściwy do jego oceny, a przytaczane ewentualnie postanowienia karty nie mogą stanowić samodzielnej podstawy do nadania mu takiej właściwości (zob. podobnie postanowienie Currà i in., C-466/11, EU:C:2012:465, pkt 26; a także wyrok Åkerberg Fransson, EU:C:2013:105, pkt 22).

*) Przytoczone motywy są w pełni zbieżne z przesłankami, na których opiera się art. 6 ust. 1 TUE, zgodnie z którym postanowienia karty w żaden sposób nie rozszerzają kompetencji Unii określonych w traktatach. Podobnie na podstawie art. 51 ust. 2 karty nie rozszerza ona zakresu zastosowania prawa Unii poza kompetencje Unii, nie ustanawia nowych kompetencji ani zadań Unii ani też nie zmienia kompetencji i zadań powierzonych jej w traktatach (zob. wyroki: McB., C-400/10 PPU, EU:C:2010:582, pkt 51; Dereci i in., C-256/11, EU:C:2011:734, pkt 71; a także Åkerberg Fransson, EU:C:2013:105, pkt 23).

*) Jeśli chodzi o stosowanie wskazanych przez ów sąd art. 34–36 TFUE w dziedzinie swobodnego przepływu towarów, należy przypomnieć, że Trybunał wielokrotnie orzekał, iż postanowienia te nie mają zastosowania do przepisów krajowych w zakresie zamykania sklepów, które obowiązują wszystkie podmioty gospodarcze prowadzące działalność na terytorium danego kraju i które mają zastosowanie bez rozróżnienia, de iure i de facto, do sprzedaży produktów pochodzenia krajowego i do produktów pochodzących z innych państw członkowskich (zob. w szczególności wyroki: Punto Casa i PPV, C-69/93 i C-258/93, EU:C:1994:226, pkt 15; a także Semeraro Casa Uno i in., od C-418/93 do C-421/93, od C-460/93 do C-462/93, C-464/93, od C-9/94 do C-11/94, C-14/94, C-15/94, C-23/94, C-24/94 i C-332/94, EU:C:1996:242, pkt 28).

*) Podobnie jeśli chodzi o art. 56 TFUE i 57 TFUE w dziedzinie swobodnego świadczenia usług, także przywołane przez sąd odsyłający, wystarczy stwierdzić, że rozpatrywane przepisy obowiązują wszystkie podmioty gospodarcze wykonujące działalność na terytorium kraju, które ponadto nie mają na celu uregulowania warunków dotyczących świadczenia usług zainteresowanych przedsiębiorstw, oraz wreszcie że ograniczające skutki, jakie mogą one wywierać na swobodne świadczenie usług, są zbyt niepewne i zbyt pośrednie, aby

ustanowiony przez nie obowiązek mógł być uważany za naruszający tę swobodę (zob. analogicznie wyrok Semeraro Casa Uno i in., EU:C:1996:242, pkt 32).

*) W tych okolicznościach należy stwierdzić, że Trybunał sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedstawione w trybie prejudycjalnym przez Grondwettelijk Hof (Belgia).

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

Wyroki z 27 maja 2014 r.: Hoszowski przeciwko Polsce, skarga nr 40988/09 oraz Goławski i Pisarek przeciwko Polsce, skarga nr 32327/10

Przewlekłość postępowania, zadośćuczynienie

Słuszne zadośćuczynienie za naruszenie praw skarżących do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie powinno kształtować się na poziomie pomiędzy 20 a 30 tys. zł, ponieważ „słuszne" zadośćuczynienie - zgodnie z ustaloną linią orzeczniczą Trybunału - to zadośćuczynienie porównywalne do zadośćuczynienia przyznawanego przez Trybunał w Strasburgu w podobnych sprawach przeciwko temu samemu państwu.

Z art. 12 ust. 4 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki wynika, że sąd może skarżącemu przyznać sumę pieniężną od 2 do 20 tys. zł. Podobnie, polskie sądy powszechne uznają, że wysokość powinna być zbliżona do dolnej granicy. Stąd możliwa jest ocena, że zadośćuczynienie odpowiadające około 10% zadośćuczynienia przyznawanego przez Trybunał w Strasburgu, może nie zostać uznane za „słuszne".

Wyrok Trybunału z 27 maja 2014 r. Mustafa Erdogan i inni przeciwko Turcji, skarga nr 346/04

zadośćuczynienie za zniesławienie, prawo do wolności wypowiedzi, art. 8, art. 10 Konwencji

Skoro naukowcy mają nie tylko prawo prowadzić badania naukowe i wyrażać swe poglądy naukowe, a funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości należy do spraw powszechnego zainteresowania, podobnie jak sędziowie, w granicach wykonywania swych obowiązków zawodowych powinni spodziewać się tego, że mogą stać się celem znacznie dalej idącej krytyki, to nie można uznać, że merytoryczna krytyka wyroku Trybunału Konstytucyjnego, sporządzona przez profesora prawa i opublikowana w publikatorze prawniczym, zniesławia sędziów, którzy wydali ten wyrok.

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych

Postanowienie WSA w Szczecinie z 29 maja 2014 r., sygn. akt I SA/Sz 1536/13

Czy art. 27 ust. 1 lit. f) w związku z brzmieniem motywów dwudziestego i dwudziestego drugiego Preambuły Dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz. U. UE L

1992.316.21) należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom krajowym, na mocy których alkohol etylowy używany przez podmiot zużywający bezpośrednio lub jako składnik do półproduktów służących do wytwarzania środków spożywczych, nieprzekraczający w każdym przypadku zawartości alkoholu w tych produktach: 8,5 litra czystego alkoholu na 100 kg produktu dla wyrobów czekoladowych i 5 litrów czystego alkoholu na 100 kg produktu dla wszystkich innych wyrobów, nie jest objęty zwolnieniem podatkowym z tej przyczyny, że podmiot zużywający nie posiada odrębnej decyzji właściwego organu podatkowego określającej ilość nieprzekraczalnych dopuszczalnych norm zużycia?

Postanowienie WSA w Warszawie z 3 czerwca 2014 r., sygn. akt V SA/Wa 14/14

1) Czy w świetle art. 25 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz. Urz. UE z 2004 r., L 134, s. 114) dopuszczalne jest określenie przez Zamawiającego w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia, że Wykonawca zobowiązany jest wykonać własnymi siłami minimum 25% robót objętych zamówieniem?

2) W razie odpowiedzi negatywnej na pytanie pierwsze, czy skutkiem zastosowania wymogu opisanego w pytaniu pierwszym w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego jest takie naruszenie przepisów prawa Unii Europejskiej, które uzasadnia konieczność dokonania korekty finansowej w trybie art. 98 rozporządzenia Rady (WE) z dnia 11 lipca 2006 r., nr 1083/2006/WE ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz. Urz. UE z 2006 r., L 210, s. 25)?

Postanowienie WSA we Wrocławiu z 4 czerwca 2014 r., sygn. akt I SA/Wr 562/14

1) Czy art. 5 w zw. z art. 2 ust. 3 i w zw. z art. 21 ust. 4 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz. Urz. UE z dnia 31 października 2003 r. nr L 283, s. 51 i nast.; dalej dyrektywa 2003/96) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on regulacji krajowej przewidzianej w treści art. 89 ust. 16 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U z 2009 r. nr 3 poz. 11 ze zm.; dalej u.p.a.), która nakazuje zastosowanie stawki podatku akcyzowego przewidzianej dla paliw silnikowych do oleju opałowego na skutek braku spełnienia przez podatnika wymogu formalnego przewidzianego w art. 89 ust. 14 – 15 u.p.a.?

2) Czy zasada proporcjonalności nie sprzeciwia się wymogowi formalnemu przewidzianemu w art. 89 ust. 14-15 u.p.a. uzależniającemu zastosowanie obniżonej stawki akcyzy przewidzianej dla olejów opałowych od konieczności sporządzenia i złożenia zestawienia oświadczeń nabywców w ustawowym terminie, abstrahując od zaistnienia warunku materialnego w postaci sprzedaży paliwa na cele opałowe? 3. czy zgodna z zasadą proporcjonalności jest sankcja przewidziana w treści art. 89 ust. 16 u.p.a. polegająca na obciążeniu sprzedawcy podatkiem akcyzowym, jak w okolicznościach przedmiotowej sprawy, wyliczonym według stawki przewidzianej dla paliw silnikowych (art. 89 ust. 4 pkt 1 u.p.a.) w odniesieniu do oleju opałowego na skutek niespełnienia warunku formalnego przewidzianego w treści art. 89 ust. 14-15 u.p.